

San Candido a Innichen

aneb soutěsky nám nesvědčí

Opět, jako vloni, se vydáváme v září do Dolomit, a opět je to do blízkosti italsko-rakouského pomezí a opět, jako vloni, se výběru tras ujal Ivan, aby, stejně jako vloni, připravil nějaké těžké překvapení. Nevíme, zda to nebyl důvod, proč se Jirka K. na poslední chvíli z „pracovních důvodů“ odhlásil. Takže nás vyráží jedenáct – já, Jindra, Ivan, Baráci, Kracíci, Rubáši a Jeriovi. Každý má svůj cíl - Miloš si chce odpočinout od telefonování, Eva od Miloše, Kracíci se potřebují zbavit samohonky, Rubášovi důstojně oslavit výročí svatby, Jeriovi nalézt ztracené příbuzné a my ostatní vypít dva sudy. Cesta z Čech je dlouhá

a nudná a proto začnu popis až seznamovacím večírkem v krásných apartmánech v Innichenu, neboli San Candidu neboli Svatém sněhobílém. Naštěstí počasí jménu města letos neodpovídá, což za týden již nebude platit, a čeká nás pár posledních prosluněných dní. Protože se jedná o nejdražší apartmány v životě, nemůžeme si dovolit loňské nejdražší pivo v životě a bereme Rohozec. O jeho barvě se vedly dlouhé diskuze, které skončily radikálním rozhodnutím Ivana. Dneska večer se však nenajde jediná kritická osoba a každý pije s pocitem, že jsme konečně v Dolomitech.

Sextenský Rotwand

Via ferrata Mario Zandonella

Dneska nám Ivan naplánoval vii ferratu na Sextenský Rotwand (2939 m). Při večerní diskuzi došlo k drobné korekci, kdy z původně plánované sestupové ferraty zpět k chatě Berti jsme se rozhodli sestupovat z vrcholu na sever k horní stanici lanovky na Rotwandwiesen po lehké ferátě Croda Rossa. To nám sice ušetří 400 výškových metrů sestupu, ale vyžaduje logistickou součinnost týmu B (jedná se o tým D, ale protože ho nyní potřebujeme, můžeme ho polepšit) a to odvoz auta z nástupu k dolní stanici lanovky. Vzhledem k tomu, že ráno vstáváme pozdě a k chatě Lunelli, začátku

našeho výstupu, dorážíme až v půl 10, bude skupina B časově silně znevýhodněna. Proto děkujeme. Výstup k chatě Berti je jeden ještěd na rozdejhání a po asi 35 minutách doháníme 25 minutovou ztrátu na startu oproti plánu. Ztráta by nebyla žádná, ale ranní káva je povinností k navázání vztahu s horou.

Na chatě dochází k historickému setkání Jeriů z celé republiky, ale i tak se příliš nezdržujeme a s pocitem, že všichni jsme Jeriovi, vyrážíme dále do vrchu. Cesta inteligentně stoupá směrem k sedlu a my diskutujeme o pracovním nasazení místních kopáčů, kteří táhnou své nástroje někam do kopců, aby zde hodinu opravovali rozbitou cestu a pak se vydali zpět, aby stihli páteční siestu. Najednou však cesta přechází na hranu morény a o její inteligenci už máme jiné mínění. Útěchou nám může být to, že to není suť a že opravdu rychle nabíráme výšku. Trochu unaveni nastupujeme na attrezzatu, která nás hned nadchne a rychle zapomínáme na dlouhý nástup, který máme v nohách. Cesta vede přímo vzhůru direktkou, místy vyžaduje i lezení a okolní výhledy jsou dost pěkné. Místy také prochází válečnými postaveními a stavbami z První války - prakticky končí u velkého polorozbořeného bunkru.

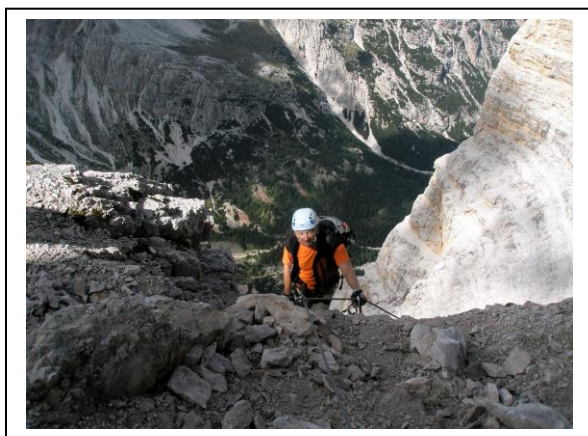
Zde pouštíme dopředu mladé Italy, o kterých jsme si celou dobu mysleli, že jsou to krásné Italky, a vydáváme se po traverzu pod poslední zajištěný úsek na hřeben. Zde se otvírá pohled na severní stranu Rotwandu a také na spousty lidí vystupujících a sestupujících k lanovce. Na vrcholu svačíme a pak se vydáváme dolů. Protože nejsme na vodítku, jako krásná turistka vedená ne tak pěkným vodičem, cestou chvilku bloudíme. Nakonec si rozmyslíme sestup do stěny a vracíme se radši zpět na cestu. K lanovce dorážíme s takovým předstihem před ukončením provozu, že stíháme pohodlně i kávu.

Protože to byla dost dlouhá a i výškově namáhavá cesta (1400 metrů hop a 1000 zpět) a i družstvo D má za sebou dost dlouhou a namáhavou cestu na Monte Elmo, večer je ve znamení pivních orgií.

Tofana di Roses

Via ferrata Giovanni Lipella

Dneska byla v původním plánu cesta Aldo Roghel, ale vzhledem k její délce či nebo nutnosti opět šíbovat auty jsme se rozhodli ji nahradit cestou Giovanni Lipella na Tofanu di Roses. Bylo to na můj popud,

protože je to jedna z klasických dolomitických ferát, která mi vždy unikala a ke které se navíc vážou nepříjemné zážitky mnohých kamarádů a Quasi z počátku 90. let. Tenkrát, také v září, byla cesta silně zledovatělá, a jak popisuje průvodce „pod vrcholem občas komplikuje situaci zledovatělé firnové pole, v případě ledu se vraťte!“, což nebyl jejich případ. Letos je však sněhu málo a počasí přeje. Dorážíme k chatě Dibona, pojmenované po místním horskému vůdci, který měl podle našeho mínění asi něco společného s Ivanem Dibonou, po kterém je pojmenovaná cesta na Cristallu. Je to jedno,

pokérkovaný číšník, který nikdy nevylezl dál než z chalupy, nám velmi rozvážně připravuje obvyklou ranní kávu, a pak již nahřátí sluncem vyrážíme po pravotočivé šroubovici okolo hory směrem k nástupu. Před nástupem potkáváme dav pod vedením horských vůdců, a tak velmi rychle oblékáme úvazky a mizíme v jeskyni. Jeskyně má podle průvodce 800m a dá se tomu lehce věřit. Občas si myslím, že výškových.

Po cestě zastavujeme na výhled na Castelletto, jednu z nejoblíbenějších hor zákopové války. Vlastní výstup je po příkrých stěnkách, které jsou spojovány zajištěnými traverzy, a musím říci, že není divu, že je to tak oblíbená cesta. Při pohledu na jižní vrchol Fanes vzpomínám na Tomaselliho a musím říci, že jsem rád, že Giovanni Lipella nebyl takový blázen. Relativně rychle se dostáváme k odbočce na Tři prsty (Tre Dita, nouzový výstup). Zde nám před naším nástupem cestu zatarasují dva nažhavení feratáci, kteří po této odbočce přišli a z nějakého, nám zcela neznámého, důvodu mají pocit, že budou výrazně rychlejší než my.

Bohužel tento pocit mají neskonale déle než my. Tedy v mém případě i nekonečně déle, protože tento pocit jsem neměl od našeho prvního letného poznání. Zkrátka mě vydrželi srát celou jednu stěнку, kdy se hrabou a cvakají tak dokonale, že je rozhodně nejde předejít. Navíc si bohužel mezi sebou vytvořili rozestup, a když jsem se rozhodl je na šikmé polici předběhnout oba, musím vynaložit značnou rychlost. Ta se promítla okamžitě v zástavě dechu, nedostatku kyslíku a pokusu o infarkt, a tím nutností okamžitě zastavit. Protože podobné pocity mají i ostatní, tak už buďto nejsme nejmladší, nebo je to sakra vysoko, a to hrozně! Svůj náskok však udržíme až na konec feráty na předvrchol ve výšce 3027 m. Pak již pohodlně dostoupáme na vrchol Tofany di Roses, což je sice pouze dvě stě metrů, ale po dost divné suti. Na vrcholu je krásně - Jindra konverzuje s Chorvaty a já s Maďary, pokud se tedy výzva „Pojďte za mnou, já to tady znám“ (v originálu Jejen velen an išmerem es it) dá za konverzaci považovat.

Po povinném focení se vydáváme do údolí. Musím říci, že mě sestup suti vytáčí, a tak se radši rozebíhám tak, jako zamlada v Rumunsku, a za necelou půl hodinku již ležím před chatou Giussani o asi 650 metrů níže. Je krásný zářijový den a slunce mě prohřívá zepředu, rozpálený kámen zezadu a pohled na Němku ve vyrýsovaném bílém triku zevnitř. Po čase se scházíme a následně scházíme dolů k chatě Dibona. Tedy spíš sbíháme suti. Tedy ne všichni. Ivan zvolil pomalejší variantu a čekáme na něj u zavřeného auta až do chvíle, kdy je slyšet dívčí

smích a k chatě se blíží družstvo dobře vybraných sportovkyň s průměrným věkem dvacet let a to započítávám i jejich vedoucího, který si je, jak dobře vycvičené stádo žene před sebou. To, že vedoucím je Ivan, již není potřeba dodávat.

Večerní setkání má speciální úkol. Jak se láme zájezd do druhé poloviny je potřeba i zlomit stávající sud a přejít na druhý. Tento úkol je nakonec podstatně jednodušší, než jsme si mysleli a to i tím, že „máme srdce zjhlé“, a proto „dáme cihlu k cihle“. Okolo půl dvanácté zvoní telefon, a protože je jasné co chtějí, odpovídám „yes-no-okej“. Kdybych hovor vyslechl, dozvěděl bych se, že tchyně domácí nemůže spát a přijde si k nám zabékat, nebo něco podobného.

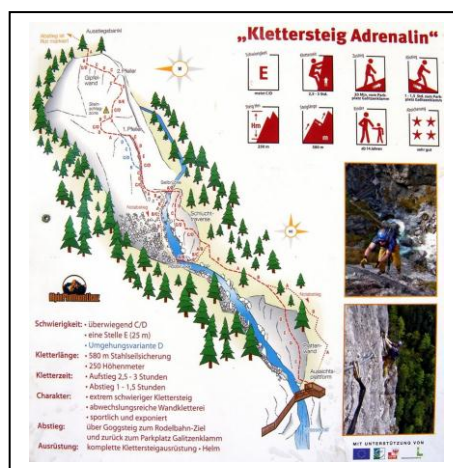
Galitzenklamm

Adrenalin Klettersteig

Je známo a je jak si pamatujeme, tradováno, že třetí den je kritický. Proto jsme se vydali na lehkou túru do soutěsky. Já jsem sice prosazoval již večer předtím, jít radši někam do hor, ale vzhledem k celkové únavě mužstva jsme se dohodli na pohodový výlet. Při příjezdu ke Galitzenklammu nás dorazivší autobus německých důchodců a 4€ vstup vyzývaly k tomu sebrat se a jet jinam, ale argumenty se klaněly na stranu soutěsky. Vyrazili jsme proto bez nadšení do klettersteigu s tím, že se bude jednat o plovskou akci, která nemůže být ani náhodou hodna našich kvalit. První úsek, který byl veden nad řekou a byl zajištěn kovovými kolíky černošských průměrů i délek, nás utvrdil v tom, že dneska to bude skutečně maximálně estetický zážitek, protože naše velmi pomalá předlezkyně doprovázená dvěma bodyguardy, převyšovala krásu zajištěného úseku. Pouze fakt, že úsek byl místy náročný na ruce a přesto byl podle místního značení kategorie A/B, nám dával naději na obtížnější výstup. Efektní závěr na třech lanech napjatých nad rozbouřenou říčkou v těsné blízkosti mostku se zvědavými čumily a naším družstvem D byl jakousi tečkou za tímto veřejným úsekem.

Až teď jsme si uvědomili, že to, co je v plánu popisováno, začíná teprve nyní a začátek se do toho jaksi nepočítá. Hned první skalní stěna znamenala adrenalinový zážitek v podobě hladké stěny s dynamickým výstupem přes klíčové místo. Klasické odklonění od stěny a postup nohama vzhůru za pomoci šplhání rukama po drátu. Jistě ne ten optimální způsob výstupu, ale bezpečný a účinný. A sil máme přeci na tento klettersteig víc než dost.

Po asi 20 minutách marného čekání a obcházení kolem přílezi Ivan s tím, že Jindra se nějak zadrhl a vše se tím trochu komplikuje. Až po další době čekání jsme zjistili, že Jindra s námi již dál nejde a Miloš se k nám blíží mílovými kroky, když pomohl Jindrovi na pevnou zem. Další úsek byl chvíli bezproblémový, ale pak začaly veselé koutky s lanem různě mizejícím v kolmých stěnách a častým hledáním nějakých stupů na nohy. Těžká místa však byla zajištěna kramlemi a i přes určité fyzické a duševní vyčerpání dorážíme k lanovému mostu. Zde je další možnost návratu, ale nejsme ještě ve stavu, kdy bychom toho chtěli využít. To že v tomto stavu budeme za krátkou chvíli a ta možnost nebude, nás ani nenapadne.

Bavíme se o tom, že pokud tento úsek byl D, co asi znamená E? To po chvíli poznáváme v místě, které je D/E. Na rozbočce, kde je možné se vydat úsekem F, se nerozmýšlím a ostatní mě rádi následují – F není naše krevní skupina. Celý výstup v kolmých plotnách s nutností přitahovat se na rukách myslím jen na to, jak asi vypadá úsek F, když D či D/E je šílenost. Když se objevuji na vrcholu tohoto pilíře, jsem rád, že ho mám za sebou a už ho nebudu muset lézt. Bohužel, i když si to myslíme asi všichni, jsem v tomto závěru naprosto osamocen!

Po krátké svačině se vydáváme do posledního úseku cesty. Čeká nás nejprve celkem pohodový nástup a pak pilíř s D/E místy, traverz doleva s dalším D místem a pak již jen závěrečná stěna C až D. Teda, myslíme si to. Musím říct, že ve snaze mít pilíř za sebou co nejdříve, postupuju velmi rychle a šplhám po kolmém laně nehorolezeckým způsobem přitahování a ručkování. Způsob je to sice fyzicky namáhavý, ale účinný, a dokud ruce svírají pevně výstupové lano, i bezpečný. „Dokud“ však v tomto případě neznamená do konce. Když už mám za sebou D/E

místo i D stěnu, chci se vydat po asi 4metrovém traverzu, opět vystavěném pouze na smyk nohou s nutností ručkovat. Mé ruce si to však rozmyslí a nechtějí už pevně svírat výstupové lano. Ony ho nechtějí svírat vůbec! Vracím se ke kramli a odpočívám asi minutu. Déle by to asi nešlo, protože stojím na jedné noze, druhá je jaksi ve vzduchu a držím se lana. Jsem rozhodnut vyrazit co nejrychleji a překonat ty kurevský 4 metry. Překonávám jen kurevský 3! Potom se ruce opět začínají nekontrolovaně otvírat a já hledám možnost, jak zabránit visu v sedáku na kolmé stěně. Vrážím pravou ruku mezi lano a skálu až po loket a visím na ni. Posun znamená držet ruku po laně a skále, ale taky znamená neztrácet lano a dojít ten zkurvenej metr. Když přecvakávám úvazek za kramli vím, že má rezerva sil byla v tomto úseku menší nule a že nechci vidět, co je za kramlí tvořící roh skály.

Je tu asi metr rovného úseku se vstupy pro nohy, lehký výlez po kameni a cedulka Notabstieg, znamenající něco jako záchranné lano pro tonoucího se plavce. K vrcholu zbývá asi 10 výškových metrů a i přesto asi nikoho nepřekvapí, že vylézám asi 2 metry k borovici, sundávám baňoh, vylévám přilbu a roztřesenýma rukama se cvakám na jistící ústupové lano. Sedím asi dvacet, třicet minut a přemýšlím o novém zážitku – mé ruce mě přestaly poslouchat a jsem rád, že se to stalo v místě, kde to šlo nějak vyřešit. Časem si uvědomuju, že za mnou nikdo není a že podobnou zkušenost asi prožili i ostatní. I když se mi nechce, vylézám zpět do stěny a zraky pozoruju Miloše, který sestupuje z místa odpočinku. Později se dozvím, že se museli rozhodnout pro nechtěný a obávaný sestup zpět k řece.

To já ale nevím a sedím na lavičce a přemýšlím, zda zde nenechat bágl a nevrátit se těch pár metrů a dolézt ten závěrečný úsek. Němci mi radí, že to již není tak náročné a potom, co jsme prolezli, už je to jen třešnička. Nemusím však zhltnout každý dort a nakonec třešně mohou být i kyselé, a proto bude lepší se spolehnout na nohy než na ruce a sestoupit v klidu do údolí. Nakonec proč si nenechat nějakou klammvýzvu na příště? Odcházím po měkké, mechem porostlé cestě. Kolem voní modřínů a mezi nimi probleskuje modré nebe. Vychutnávám si krásu okolního lesa. V ruce nepevně svírám plechovku G10,

kteří tentokrát chutná mimořádně hořce, možná až kysele. Mě však víc než obsah zajímá vlastní plechovka. Srovnávám její krásný, nesrovnatelně větší průměr s průměrem těch zkurvených lan, která zůstala za mnou na ferátě. Připadám si jako šťastná žena, která drží v ruce opravdu opravdový nadprůměrný průměr. Dneska jsme ukončili večerní pitku mnohem dřív a mnohem střízlivější než včera. Důvod je jednoduchý, naše lezecká skupina je zničená. Nastoupili jsme do, podle nás lehkého, Adrenalin (to slovo zavání lehkostí) kletttesteigu a evidentně ho podcenili. Ještě teď nemůžu sevřít ruce. Stejně tak Ivan, a proto to dneska bude bez hudby.

Monte Piano

procházka růžovou zahradou plnou hrobů

Dneska ráno je jedno jisté. Ať se kouknu doleva, doprava nebo doprostřed, nikomu se dneska nechce na lana. Jedinou výjimkou by mohl být Miloš, ale ten slíbil Evě, že s ní prožije romantický den. Naše černé myšlenky navíc umocňuje černé nebe a déšť. Naštěstí se již při snídani vyjasňuje a to velmi rychle. Dokonce tak rychle, že začínáme uvažovat o nějaké horské túře. Nabízí se výjezd na Tofanu di Mezzo, přechod hřebene na Dentro a schod na mezistanici. Nakonec nás tuto myšlenku nepodporuje mnoho, a proto hledám další variantu, jak se vyhnout důchodcovské

procházce růžovou zahradou, resp. výstupu na vrchol Monte Piana. Jak již z názvu vyplývá (piano = rovný), jedná se o namáhavý výstup navíc zajištěný taxíkem. Nakonec se s Rendou necháváme vyložit u jezera Lago di Landro ve výšce 1400 metrů a vydáváme se vzhůru na vrchol Piana (2305 m) po pionýrské stezce. Je to skutečná zik-zak cesta po malém ostrém hřebínku a velmi rychle stoupá.

Po hodině a 40 minutách stojíme na vrcholu Ponte Piana, prohlížíme si vrcholový kříž, sušíme propocená trika a vyhlížíme osušující sluneční paprsky. A taky zbytek výpravy. Po chvíli slyšíme z nepřátelské strany bojiště přátelské hlasy. Scházíme na bývalou státní hranici a tudíž bojovou linii a dochází k setkání jednotek. Po krátkém obědě procházíme ještě bojové linie a pak se výprava opět dělí. Většina nás schází dolů k Misurině pěšky, jen Jana simuluje nemocné koleno, aby se mohla setkat se svým vyvoleným Seanem Connerym. My ostatní bez Seana sestupujeme z Piana příjemnou cestou k potoku,

podle kterého chceme dojít k autům. Potok je velmi romantický s loukou, která přímo vybízí k táboření s mladou Italkou. Z romantického snu nás ale vyvádí nečekaná hydrologická situace. Potok sice romanticky zurčí, ale na druhou stranu, než jsem předpokládal. Podrobný pohled do mapy mění naši představu a budeme muset podle tohoto romantického potoka vystoupat asi 200 metrů na rozvodnici a pak opět sejít. Hlasy, že jsem to udělal schválně, abych splnil svých obvyklých tisíc výškových metrů, neposlouchám, ale v duchu počítám, že jsme tím překročili 4 kilometry za 4 dny.

Večer zveze všechny na salát, ale je to jen záminka na likvidaci posledních piv. Musím zde pochválit Jindru, ale jen částečně. Poté, co se odhlásil Kosprd, jsme navrhovali vzít velký a malý sud, ale Jindra trval na svém a prosadil velké sudy dva. Už nevím, ale dneska večer máme pocit, že nás Jindra nepochopil a chtěli jsme vzít dva velké a jeden malý sud, protože od 9 už není co pít. Možná dobře! Zítra nás čeká vstávání do prosluněného Candida a 9 hodin cesty domů.